

Paměť národa scénář

Vypravěč – Anežka Kynclová, rozená Broklová, prožila život, který je pro mladou generaci v dnešní době nepředstavitelný. Narodila se 26. února roku 1941 na rodinném stavení v Oldřiši. Již od mala musela tvrdě pracovat.

Pamětník – Kynclová- audio3.WAV čas 14:42 – 14:54

„No já jsem přišla ze školy. První, co bylo, tamhle taška do kouta a letět na pole. Ale my jsme měli pole jak daleko – tři čtvrtě hodiny jsme museli jít na pole.“

Vypravěč – Když byla ve 3. třídě, tak musela hlídat svou umírající babičku.

Pamětník - Kynclová - audio3.WAV čas 3:41 – 3:51

„A jednou jsem si někde odběhla, asi jen na záchod nebo tak, a když jsem se vrátila, babička ležela vedle postele na zemi.“

Kynclová - audio3.WAV čas 3:59 – 4:19

„Tak jsem stáhla polštář z postele, podložila jsem ji hlavu, peřinou jsem ji zpátky přikryla no až do večera do těch šesti hodin, než naši přišli z pole, jsem u tej babičky na tej zemi seděla. Celej den jsem probrečela.“

Vypravěč – Jednoho dne se malá Anežka procházela po Oldřiši u silnice, když v tom k ní najednou přiběhla paní ze statku.

Pamětník – Kynclová - audio3.WAV čas 16:06 – 16:20

„Přilítla ke mně, chytla mě za ruku a do ruky mně posadila housátko – vylíhnutý housátko, povídá mně. `Šla jsem ho zabít, a když tě vidím, tady ho máš, vem si ho dom.`“

Kynclová - audio3.WAV čas 16:27-16:30

„Tak roztomilý zvířátko jsme snad nikdy neměli.“

Vypravěč – Anežky rodiče se starali o své hospodářství.

Pamětník – Kynclová - audio3.WAV čas 1:11 – 1:27

„No měli jsme asi přes pět hektarů, skoro šest no, měli jsme dvě krávy jalovici vždycky velikou, tele no, prasata, kozy, všechno.“

Vypravěč – Komunisté po druhé světové válce zabírali pozemky.

Pamětník – Kynclová - audio3.WAV čas 1:34 – 1:45

„No taky si všechno vzali, zůstal nám kousek zahrádky za chalupou, jinak to obdělávalo JZD všechno.“

Vypravěč – Poté její maminka pracovala v drůbežárně a její tatínek přešel pracovat k vodohospodářům v Poličce. V době zakládání Jednotného zemědělského družstva měl její otec spory s komunisty.

Pamětník – Kynclová - audio1.WAV čas 6:29 – 7:02

„Prostě někdo ho obvinil, že eště s druhým sousedem někde šli spolu a nějak ho vedli nějaký řeči proti komunistům a někdo to udal, a tak byli vyslýcháni. Otec teda všechno to popřeli, ale

ten souseď se nĚjak zamotal, tak ten ťel do vĚzení, ale jenom asi na ětyři mĚsíce a mŮj otec byl teda propuťtĚn jakoby nic, protože se nepřiznal no.“

VypravĚć – Aneťka v 17 letech zaćala pracovat v textilnĚ továrnĚ Hedva v Polićce, tam pracovala ať do svĚho dŮchodu. V jejĚch 22 letech jĚ tragicky zemřel manžel. PotĚ se upnula na práci a smutek ji zahánĚly vĚlety s kamarádkami. Po letech si našla druhĚho manťela, se kterĚm mĚla tĚi dĚti. RelativnĚ poklidnĚ ťivot ji naruťily události 21. srpna roku 1968. Ve tĚi hodiny ráno se ozŮvaly divnĚ zvuky. „BUCH, BUCH“

PamĚtnĚk – Kynclová - audio2.WAV ćas 2:42 – 3:15

„Pan souseď na nás křĚčí, `Je okupace! ´. No to byl poplach, ťe jo. No a ťli jsme na vlak o pŮl pátĚj jak jsem chodila ráno do práce, tam uť všichni lidi to vĚdĚli, no tak se o tom debatilo a ťli jsme do práce, ťádnĚ dĚlat nećtĚl, všichni strachem se tĚásli, a tak jsme jeli dom.“

VypravĚć – I přestoťe se okupace bála, proťila ji spĚťe jako vĚtťina lidí – hledĚla si svĚ práce a dál se o politiku nezajĚmala. DĚky sametovĚ revoluci a navrácĚní majetku získala zpĚt chalupu a pozemky v OldřĚťi, kde se snaťí v rámci svĚch moťností stále hospodařit. A na co je Aneťka za svŮj ťivot nejvĚce hrdá?

PamĚtnĚk – Kynclová - audio3.WAV ćas 12:44 – 12:54

„Na to, ťe jsem celĚ ťivot pracovala, a kdŮť vidĚm ty, co nepracujou, co se tady poflakuje, tak mnĚ to vŮbec nedĚlá dobĚe.“